

U S N E S E N Í

2T 10/2013-164

Okresní soud v Berouně rozhodl v trestní věci obviněného **Jana Šinágla**, nar. 9.12.1952 v Berouně, trvale bytem Bratří Nejedlých 335, Žebrák, okr. Beroun,

t a k t o :

Podle § 314c odst. 1 písm.a) tr. řádu z důvodu § 172 odst. 1 písm.b) tr. řádu se **zastavuje** trestní stíhání obviněného Jana Šinágla pro skutek, v němž je spatřován přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr.zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že prostřednictvím veřejně dostupné počítačové sítě na svých webových stránkách www.sinagl.cz ve svých článcích „tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice“ ze dne 29.3.2011 a v článku s názvem „7 dní ... a sbohem Sudety“ ze dne 14.10.2011 hrubým způsobem zpochybňoval zločiny nacistů spáchané proti českému národu na území Protektorátu Čechy a Morava v období od nástupu Reinharda Heydricha do funkce zastupujícího říšského protektora v roce 1941 a v době následující po atentátu na Reinharda Heydricha spáchaného 27.5.1942, když uvedl

1) v článku s názvem „Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice“ ze dne 29.3.2011 mimo jiné tento text : „Heydrich Je málo známo, že po atentátu na Heydricha (jenž se uskutečnil proti vůli domácího odboje) se vzedmula vlna celonárodního odporu. Atentátníci měli v očích průměrného Čecha podobný obraz jako dnes bratři Mašínové, tedy jako ten, kdo neodpovědně narušil pohodlnou kolaboraci a stavěl před nás obtížná a nepohodlná morální dilemata. Udavačů se tehdy v Praze našly stovky, ne-li tisíce, a dvoumilionová odměna za pomoc při vypátrání vrahů byla nakonec rozdělena na tolik dílů, že k zamaskování této skutečnosti bylo třeba vymyslet hlavního zrádce Karla Čurdu. Heydrich to s Čechy uměl. Hned při nástupu do funkce zrušil nerovnost v potravinových přidělech a dalšími opatřeními si dokázal získat srdce průměrného, trochu zbabělého a velmi konformního Čecha, který pochopil, že pokud bude svědomitě pracovat pro Říši, Říše se o něj postará a nebude mu nic chybět, naopak, pokud bude dělat potíže, čeká ho zlý osud. Heydrich si byl svou politikou jist dokonce natolik, že si dovolil cestovat do Protektorátu v otevřeném automobilu a bez ochranky, což by bylo kdekoliv jinde v okupované Evropě nemyslitelné. Protektorát byl zkrátka takovým malým rájem na zemi. Heydrichova politika fungovala a to je problém, který s ním dodnes Češi mají. A ostatně, úplně objektivně, porovnáme-li zastupujícího protektora s těmi hlavami státu, které přišly po něm, musíme fěrově uznat, že Heydrich mezi nimi nevychází jako ten nejhorší. Počet obětí jeho vlády je jen zlomkem obětí poválečné genocidy a se způsobem, jak v 50. letech vládli komunisté se nedá vůbec srovnat. Táži se, neměl by být také Heydrich vyznamenán zákonem o zásluhách, anebo neměla by se minimálně v místě atentátu pořádat pietní shromáždění přinejmenším stejně početná, jaké se letos sešlo u hrobu zločince a masového vraha Klementa Gottwalda?“

2) v článku s názvem „7 dní ... a sbohem, Sudety“ ze dne 14.10.2011, ve kterém autor komentuje film stejného názvu jako název publikovaného článku a ve kterém mj. uvedl tento text: „Vyčkejme, zda se tomuto filmu podaří změnit vnímání a pohled na tuto tragickou dobu. Nebude to jednoduché po letošním velko filmu Lidice pojednávající o nacistickém masakru, při kterém bylo usmrceno 172 lidí (podotýkám, že pouze muži a v době války). Národ je proto opět protiněmecky naladěný. Kromě toho se rádo

argumentačně k tématu lidického témata vrací, pokud se jedná o ospravedlnění zločinů spáchaných na českých Němcích při odsunu, resp. vyhnání po skončení 2. světové války v roce 1945.“,

a tyto statě zveřejnil i přesto, že jsou ve zřejmém rozporu s Úmluvou o zabránění a trestání zločinu genocidia ze dne 8. prosince 1948, sjednanou na III. Valném shromáždění Organizace spojených národů a s Úmluvou o neprohlášení válečných zločinů a zločinů proti lidskosti přijatou dne 26. listopadu 1968 v New Yorku.

O d ů v o d n ě n í :

Na obviněného Jana Šináglu byla dne 30.1.2013 podána u Okresního soudu v Berouně Okresním státním zastupitelstvím v Berouně obžaloba pro přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr.zákoníku, kterého se měl dopustit způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto usnesení.

Po přezkoumání obžaloby ve smyslu ustanovení § 314c odst. 1 tr. řádu v návaznosti na ustanovení § 181 odst. 1 tr. řádu a § 186 tr. řádu a prostudování spisu dospěl soud k závěru, že v daném případě jsou dány okolnosti odůvodňující zastavení trestního stíhání podle § 172 odst.1 písm.b) tr.řádu, tedy že v obžalobě uvedený skutek není trestným činem a není ani důvod k postoupení věci.

Jak je z výše uvedeného patrné obviněný měl způsobem v obžalobě uvedeným veřejně zpochybňovat a snažit se ospravedlnit nacistické genocidium nebo jiné zločiny nacistů. Pojem genocidia je přitom definován Úmluvou o zabránění a trestání zločinů genocidia, která byla publikována pod č. 32/1955 Sb. (dále jen „Úmluva“). Podle názoru soudu z důkazů provedených v přípravném řízení, včetně odborného vyjádření Ústavu pro studium totalitních režimů a znaleckých posudků z oboru školství a kultura odvětví historie a dějiny umění a z oboru sociální vědy odvětví politologie, nelze dojít k závěru, že by v jednání obviněného tak, jak je popsáno v obžalobě, bylo možné spatřovat popírání, zpochybňování, schvalování nebo snahu o ospravedlnění genocidia tak, jak jej definuje Úmluva. Známým a historicky nepopíratelným faktem je, že na území tzv. Protektorátu Čechy a Morava (dále jen „Protektorát“) došlo ze strany nacistické moci ke genocidiu, a to pokud jde o židovské a cikánské (rómské) obyvatelstvo. Pokud jde o ostatní obyvatele Protektorátu české národnosti, nedošlo podle názoru soudu historiografie ani právní věda k závěru, že by se i ono stalo ze strany nacistů obětí genocidia. Soudu ostatně není znám ani jeden rozsudek československého, českého nebo mezinárodního soudu, kterým by byl pravomocně odsouzen pachatel za spáchání zločinu genocidia ve smyslu Úmluvy, pokud jde o české etnikum. Toto konstatování ovšem nemůže nic změnit na tom, že nacistická moc genocidium vůči českému národu plánovala a v uskutečnění těchto plánů jí zabránila jen porážka nacistického Německa ve 2. světové válce (viz například projev R. Heydricha na Pražském hradě dne 4.2.1942). Pokud obviněný přebírá cizí názor (jako je tomu v případě prvního skutku) nebo vyslovuje na tuto otázku jakýkoliv svůj vlastní názor, nelze již z toho důvodu, tj. z důvodu neexistence genocidia vůči českému obyvatelstvu ve vlastním slova smyslu, spatřovat v takovém jednání popírání, zpochybňování, schvalování nebo snahu o ospravedlnění genocidia. V této souvislosti je třeba naopak upozornit na skutečnost, že obviněný ve své výpovědi v přípravném řízení výslovně uznal, že shora uvedená genocidia na židovských a cikánských (rómských) občanech na území Protektorátu proběhla.

Je nesporné, že nacistická moc se na území Protektorátu dopustila i přes právě řečené vůči českému obyvatelstvu celé řady i těch nejzávažnějších zločinů a je rovněž pravdou, že organizátory a iniciátory těchto zločinů byli zejména R. Heydrich a po jeho smrti, zejména v době tzv. Heydrichiády, K. H. Frank. Historiografie popisující a vykládající toto období je velmi početná, je však pravdou, že jednotlivé

historické události nejsou doposud zcela objasněny a je proto možné se setkat s řadou i protichůdných názorů, což je ostatně v historickém bádání naprosto obvyklé. Výklad těchto historických událostí v době před rokem 1989 byl poplatný tehdejší ideologii a ponechával stranou či dokonce vědomě zamlčoval ty události nebo okolnosti, které nebyly z hlediska komunistické ideologie a jejího schématického výkladu období 2. světové války přijatelné. Jiný – a do té doby – nepředstavitelný pohled na tyto události přinesla až změna politického režimu v roce 1989. Jednou z otázek, o které se takto začalo poprvé od konce 2. světové války hovořit, byla otázka tzv. sudetských Němců a jejich odsunu z bývalého Československa. Na úrovni mezinárodně politické zaujaly Česká republika a Německo k této otázce jednotné stanovisko v Česko-německé deklaraci o vzájemných vztazích a jejich budoucím rozvoji podepsané dne 21. ledna 1997. Na toto téma vychází celá řada vědeckých i vědecky populárních publikací, časopiseckých a internetových článků a vyjádření, a to s takovým spektrem rozličných názorů, že není možné tvrdit, že by – z hlediska historické pravdy – bylo alespoň v nejzásadnějších rysech dosaženo obecně uznávaného výkladu této otázky (viz např. výroky prezidentského kandidáta K. Schwarzenberga v prezidentské kampani v roce 2013, hodnotící roli prezidenta E. Beneše v otázce odsunu sudetských Němců, které zřejmě byly nikoliv malou částí obyvatel České republiky v podstatě akceptovány).

Podle čl. 17 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Skutky uvedené v obžalobě spočívají v tom, že obviněný ve dvou článcích uveřejněných na jeho webových stránkách vyslovil, resp. – v případě prvního skutku - publikoval cizí názor na shora uvedené historické události z doby 2. světové války a z období krátce po jejím skončení. Jeho přístup je pak takový, že staví proti sobě a srovnává zločiny spáchané nacisty na českém obyvatelstvu v Protektorátu (včetně hodnocení chování a morálky českého obyvatelstva), osud sudetských Němců po skončení 2. světové války a represe komunistického totalitního režimu vůči obyvatelům bývalého Československa.

Je nepochybné, že názory obviněným v této souvislosti vyslovené či převzaté jsou zcela nestandardní, z hlediska historického ne zcela adekvátní a do značné míry – vzhledem k dlouholetému obecnému pojmání uvedených historických událostí – pohoršující či snad šokující (viz, pokud jde o první skutek, obviněným převzatý a na jeho webových stránkách publikovaný názor na úlohu R. Heydricha v Protektorátu a na život a poměry v Protektorátu či jeho hodnocení, že komunistický režim v bývalém Československu se dopustil vůči svému obyvatelstvu genocidy). Podle názoru soudu nelze však obviněnému upřít právo na vyslovení a publikování ani takových názorů, a to tím spíše, že v jednání obviněného nelze spatřovat zejména a především ospravedlňování nacistického režimu a jeho zločinů, nýbrž v první řadě jeho zjevně zcela negativní a v některých směrech i přehnaný postoj k představitelům poválečného Československa, pokud jde o otázku odsunu sudetských Němců a otázku zločinů spáchaných v období totalitního komunistického režimu.

Ustanovení § 405 trestního zákoníku postihující popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia je podle názoru soudu výjimkou ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny z ústavního práva na svobodu projevu. Účel tohoto ustanovení trestního zákoníku spočívá v postihu toho, kdo popírá nebo zpochybňuje, že k určitým historickým událostem, o jejichž existenci není obecně jinak žádných pochyb, vůbec došlo, popřípadě, kdo takové události schvaluje či se je snaží ospravedlnit.

Obžalobou je obviněnému kladeno za vinu, že žalovaného trestného činu se dopustil zpochybňováním nacistických zločinů na českém obyvatelstvu v období Protektorátu a že se je snažil ospravedlňovat. Soud je však toho názoru, že obviněným vyslovené či reprodukováné názory (publikované na jeho webových stránkách) na předmětné historické události, i přes jejich nestandardnost a zcela zjevnou pochybnost z hlediska historiografického, nelze považovat za tak extrémní, tj. zcela stojící mimo historicky nepochybně doloženou realitu, že by bylo možné dospět k závěru o tom, že je ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti nezbytné, aby takové názory nebyly vyslovovány. Jinými slovy řečeno, soud nespatřuje v jednání obviněného trestný čin a proto, aniž by ve věci nařizoval hlavní líčení, trestní stíhání obviněného Jana Šináglu podle ustanovení § 314c odst. 1 písm.a) tr.řádu z důvodu § 172 odst. 1 písm.b) tr. řádu zastavil.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení mohou státní zástupce a obviněný podat stížnost, a to do 3 dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Berouně.

V Berouně dne 27.2.2013

Samosoudce :
JUDr. Michal Pařez, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Dumská